

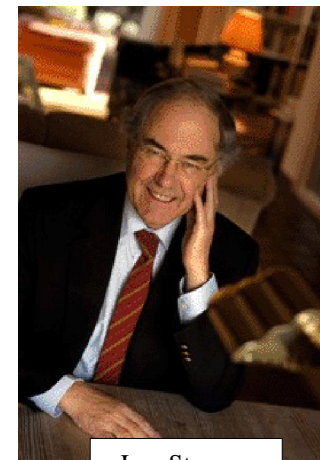
Adaptief onderwijs

Uit Wikipedia, de vrije encyclopedie

Adaptief onderwijs is een onderwijsideaal van sommige onderwijskundigen om leerlingen minder frequent te laten doorstromen naar speciaal onderwijs, maar binnen een reguliere school mogelijkheden te creëren waardoor leerlingen meer de kans krijgen om op een eigen manier en tempo kennis op te doen.

Adaptief komt van het woord **adaptatie** dat “passend” of “erbij passend” betekent. Adaptief onderwijs gaat uit van de capaciteiten van de leerling en sluit daarbij aan. Daar waar in het reguliere onderwijssysteem kennis wordt aangeboden ongeacht de interesse van de leerling wordt bij adaptief onderwijs gekeken in welke mate de leerling interesse en de mogelijkheden heeft om zich bepaalde kennis eigen te maken.

Professor en **orthopedagoog** **Luc Stevens** aan de **Universiteit Utrecht** liet zich in 1987 met regelmaat kritisch uit over de vormgeving en het beleid van het speciaal onderwijs. Het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen en de Landelijke vakorganisaties gaven daarom hem en professor Doornbos van de **Universiteit van Amsterdam** de opdracht om onderzoek te doen naar de groei en mogelijkheden binnen het speciaal onderwijs. De publicatie werd toen al met algemene instemming ontvangen. Heden ten dage kan ook de wetenschappelijke elite zich vinden in de resultaten. Luc Stevens staat sinds 1994 bekend om zijn bijdragen en onderzoek omtrent het adaptief onderwijs. Bepaalde ideeën heeft hij ontleent aan werken van **psycholoog** Deci. Professor Doornbos (**Universiteit van Amsterdam**) bracht in 1990 in kaart welke mogelijkheden er zijn voor adaptief onderwijs en welke veranderingen nodig waren om adaptief onderwijs te kunnen presenteren aan de rest van de wereld. In 1993 wordt het iets anders geformuleerd in een beleidsanalyse 'Weer Samen naar School' genaamd. Adaptief onderwijs wordt daarbij omschreven als: (...) Om toegesneden onderwijs te geven aan leerlingen die specifieke onderwijskundige behoeften met zich meebrengen.

Luc Stevens

Twee manieren van aanpak adaptief onderwijs

Er zijn **2 manieren** te onderscheiden, te weten:

- De zogenaamde *ad hoc* aanpak, waarbij de mogelijkheden van adaptief onderwijs voor kortere periodes wordt bekeken. Er wordt daarbij gekeken naar wat de leerling zelf aangeeft, er wordt ingespeeld op de behoeften van de leerling die op dat moment het meest aanwezig zijn.
- De *structurele* aanpak, waarbij er voor langere tijd een onderwijsplanning wordt gemaakt. Het verschil met de ad hoc aanpak is dat de structurele methode niet slechts incidenteel is maar echt voor langere tijd overzicht biedt van de behoeften van de leerling.

Het doel van adaptief onderwijs

De leerling te laten leren door kennis dusdanig aan te bieden dat het bij de leerling past, met als visie dat de leerling beter leert als de leerstof op de leerling is afgestemd en op zo'n manier wordt aangeboden dat het de interesse van de leerling heeft. Kennis en lessen minder statisch maken, maar door samenwerken, afwisseling en proefjes de leerling enthousiasmeren voor datgene wat geleerd moet worden. Ook eigenverantwoordelijkheid en zelfvertrouwen worden bij adaptief onderwijs aangesproken en meer gestimuleerd.

Heden ten dage is adaptief onderwijs in diverse niveaus uitgewerkt. Er zijn scholen die adaptief onderwijs als basisuitgangspunt hebben genomen en alles daaruit voorlaten vloeien. Het [lederwijs](#) is zo'n school, zij laten de leerling heel vrij in het op zoek gaan naar kennis en passen alles aan de leerling aan. Verder staan scholen zoals [Maria Montessori](#), [Dalton](#), [Jenaplanschool](#) en de [Vrije school](#) en de onderwijsconcepten [Ontwikkelings- \(O.G.O.\)](#) en [Ervaringsgericht Onderwijs \(E.G.O.\)](#) er om bekend hun onderwijs op een adaptieve manier vorm te geven. Ook op kleinere schaal wordt binnen het regulier onderwijs door scholen gezocht naar mogelijkheden om meer onderwijs op maat te kunnen verzorgen.